Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

29 януари 2013 година*

„Обща външна политика и политика на сигурност — Ограничителни мерки срещу Иран с цел предотвратяване на разпространението на ядрено оръжие — Замразяване на средства — Задължение за мотивиране — Право на защита — Право на ефективна съдебна защита — Явна грешка в преценката“

По дело T-496/10

Bank Mellat, установена в Техеран (Иран), представлявана първоначално от г-н S. Gadhia и г-н S. Ashley, solicitors, г-н D. Anderson, QC, и г-н R. Blakeley, barrister, а след това от г-н Blakeley, г-н S. Zaiwalla, solicitor, и г-н M. Brindle, QC,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват г-н M. Bishop и г-н A. Vitro, в качеството на представители,

ответник,

подпомаган от

Европейска комисия, за която се явяват г-жа S. Boelaert и г-н M. Konstantinidis, в качеството на представители,

встъпила страна,

относно жалба за отмяна на Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС (ОВ L 195, стр. 39), на Регламент за изпълнение (ЕС) № 668/2010 на Съвета от 26 юли 2010 година за прилагане на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 423/2007 относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 195, стр. 25), на Решение 2010/644/ОВППС на Съвета от 25 октомври 2010 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 281, стр. 81), на Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 423/2007 (ОВ L 281, стр. 1), на Решение 2011/783/ОВППС на Съвета от 1 декември 2011 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 319, стр. 71), на Регламент за изпълнение (ЕС) № 1245/2011 на Съвета от 1 декември 2011 година за прилагане на Регламент (ЕС) № 961/2010 (ОВ L 319, стр. 11) и на Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета от 23 март 2012 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент № 961/2010 (ОВ L 88, стр. 1 и поправка в ОВ L 332, 2012 г., стр. 31), в частите, в които посочените актове се отнасят до жалбоподателя,

* Език на производството: английски.

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: г-жа I. Pelikánová (докладчик), председател, г-жа K. Jürimäe и г-н M. van der Woude, съдии,

секретар: г-жа J. Weychert, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 23 май 2012 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 Жалбоподателят Bank Mellat е иранска търговска банка.

2 Настоящото дело се вписва в контекста на ограничителните мерки, налагани с оглед на оказване на натиск върху Ислямска република Иран за преустановяване извършването на чувствителни по отношение на разпространението ядрени дейности и разработването на носители на ядрено оръжие (дейности, наричани по-нататък „ядреното разпространение“).

3 На 26 юли 2010 г. жалбоподателят е включен в списъка на образуванията, участващи в ядреното разпространение на Иран, в приложение II към Решение на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС (ОВ L 195, стр. 39).

4 В резултат на това наименованието на жалбоподателя е включено в списъка в приложение V към Регламент (ЕО) № 423/2007 на Съвета от 19 април 2007 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 103, стр. 1) с Регламент за изпълнение (ЕС) № 668/2010 на Съвета от 26 юли 2010 година за прилагане на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 423/2007 (ОВ L 195, стр. 25). Вследствие на включването на жалбоподателя в посочения списък неговите финансови средства и икономически ресурси са замразени.

5 В Решение 2010/413 Съветът на Европейския съюз излага следните мотиви:

„Bank Mellat е иранска банка, собственост на държавата. Bank Mellat следва модел на поведение, който подкрепя и улеснява ядрената програма и програмата за балистични ракети на Иран. Тя е предоставяла банкови услуги на образувания, включени в списъците на ООН и ЕС, или на образувания, действащи от тяхно име или под тяхно ръководство, или на образувания, които са тяхна собственост или под техен контрол. Това е банката майка на First East Export Bank, която е посочена по силата на Резолюция 1929 на [Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации]“.

6 Мотивите, изложени в Регламент за изпълнение № 668/2010, са същите като изложените в Решение 2010/413.

7 С писмо от 27 юли 2010 г. Съветът уведомява жалбоподателя, че наименованието му е включено в списъка в приложение II към Решение 2010/413 и в този в приложение V към Регламент № 423/2007.

8 С писма от 16 и 24 август и от 2 и 9 септември 2010 г. жалбоподателят иска от Съвета да му съобщи въз основа на какви доказателства е приел ограничителните мерки срещу него.

9 С писмо от 13 септември 2010 г., с което отговаря на исканията за достъп до досието на жалбоподателя, Съветът предоставя на последния копия от две предложения на държави членки за приемане на ограничителни мерки. Освен това Съветът определя срок до 25 септември 2010 г., в който жалбоподателят следва да представи забележки относно приемането срещу него на ограничителни мерки.

10 С писмо от 24 септември 2010 г. жалбоподателят иска от Съвета да преразгледа решението за включването му в списъка по приложение II към Решение 2010/413 и в този по приложение V към Регламент № 423/2007.

11 Включването на наименованието на жалбоподателя в приложение II към Решение 2010/413 продължава да е в сила и след приемането на Решение 2010/644/ОВППС на Съвета от 25 октомври 2010 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 281, стр. 81). Мотивите за това са следните:

„Bank Mellat следва модел на поведение, който подкрепя и улеснява ядрената програма и програмата за балистични ракети на Иран. Тя е предоставяла банкови услуги на образувания, включени в списъците на ООН и ЕС, или на образувания, действащи от тяхно име или под тяхно ръководство, или на образувания, които са тяхна собственост или под техен контрол. Това е банката майка на First East Export Bank, която е посочена по силата на Резолюция 1929 на [Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации]“.

12 Тъй като Регламент № 423/2007 е отменен с Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 281, стр. 1), Съветът включва наименованието на жалбоподателя в приложение VIII към последния регламент. Съгласно член 16, параграф 2 от същия финансовите средства и икономическите ресурси на жалбоподателя са замразени.

13 Мотивите, изложени в Регламент № 961/2010, са същите като изложените в Решение 2010/644.

14 С писмо от 28 октомври 2010 г. Съветът отговаря на писмото на жалбоподателя от 24 септември 2010 г., като посочва, че след преразглеждане е отхвърлил молбата му за заличаване на наименованието му от списъка в приложение II към Решение 2010/413 и от този в приложение VIII към Регламент № 961/2010. В това отношение той уточнява, че според него не са налице достатъчно гаранции за непредоставянето в бъдеще от жалбоподателя на банкови услуги на лица и образувания, участващи в ядреното разпространение.

15 Съветът изпраща на жалбоподателя копие от направеното от една от държавите членки трето предложение за приемане на ограничителни мерки като приложение към писмената дуплика.

16 Включването на наименованието на жалбоподателя в приложение II към Решение 2010/413 и в приложение VIII към Регламент № 961/2010 не претърпява промени вследствие влизането в сила на Решение 2011/783/ОВППС на Съвета от 1 декември 2011 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 319, стр. 71) и на Регламент за изпълнение (ЕС) № 1245/2011 на Съвета от 1 декември 2011 година за прилагане на Регламент № 961/2010 (ОВ L 319, стр. 11).

17 Тъй като Регламент № 961/2010 е отменен с Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета от 23 март 2012 година относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 88, стр. 1), Съветът включва наименованието на жалбоподателя в приложение IX към последния регламент. Изложените в

него мотиви са същите като мотивите, изложени в Решение 2010/644. Съгласно член 23, параграф 2 от посочения регламент финансовите средства и икономическите ресурси на жалбоподателя са замразени.

Производство и искания на страните

18 Жалбоподателят подава настоящата жалба с акт, представен в секретариата на Общия съд на 7 октомври 2010 г.

19 С акт, представен в секретариата на Общия съд на 5 ноември 2010 г., жалбоподателят променя исканията си поради приемането на Решение 2010/644 и на Регламент № 961/2010.

20 С акт, представен в секретариата на Общия съд на 14 януари 2011 г., Европейската комисия иска да встъпи в настоящото производство в подкрепа на исканията на Съвета. С определение от 8 март 2011 г. председателят на четвърти състав на Общия съд допуска встъпването.

21 С акт, представен в секретариата на Общия съд на 6 февруари 2012 г., жалбоподателят променя исканията си поради приемането на Решение 2011/783 и на Регламент за изпълнение № 1245/2011.

22 По доклад на съдията докладчик Общият съд (четвърти състав) решава да открие устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия по член 64 от Процедурния правилник на Общия съд приканва страните да представят определени документи и им задава писмено въпроси. Страните изпълняват тези искания.

23 С акт, представен в секретариата на Общия съд на 16 април 2012 г., жалбоподателят променя исканията си поради приемането на Регламент № 267/2012.

24 С акт, представен в секретариата на Общия съд на 11 май 2012 г., Provincial Investment Companies Association, Saba Tamin Investment, Common Investment Fund, Shirin Asal Food Industrial Group, Sorbon Industrial Production Group и Individual Stock Association са поискали да встъпят в настоящото производство в подкрепа на исканията на жалбоподателя. С определение от 16 май 2012 г. председателят на четвърти състав на Общия съд отхвърля искането им, тъй като е просрочено.

25 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 23 май 2012 г.

26 Жалбоподателят иска от Общия съд:

— да отмени таблица Б, точка 4 от приложение II към Решение 2010/413, таблица Б, точка 2 от приложението към Регламент за изпълнение № 668/2010, раздел I, таблица Б, точка 4 от приложението към Решение 2010/644, таблица Б, точка 4 от приложение VIII към Регламент № 961/2010, Решение 2011/783, Регламент за изпълнение № 1245/2011 и раздел I, таблица Б, точка 4 от приложение IX към Регламент № 267/2012 в частите, в които посочените актове се отнасят до него,

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

27 Съветът и Комисията искат от Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

28 Жалбоподателят изтъква три основания. Първото е изведено от нарушение на задължението за мотивиране, както и от нарушение на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита на жалбоподателя. Второто основание е изведено от явна грешка в преценката при приемането на ограничителни мерки срещу него. Третото основание е изведено от нарушение на правото на собственост и на принципа на пропорционалност.

29 Съветът и Комисията оспорват обосноваността на изтъкнатите от жалбоподателя основания. Те поддържат също, че като проявление на иранската държава жалбоподателят не може да се позове на защитата и гаранциите, свързани с основните свободи.

30 Преди да бъдат разгледани изтъкнатите от страните различни основания и доводи, следва да се установи дали промяната на исканията на жалбоподателя е допустима.

По промяната на исканията на жалбоподателя

31 Видно от точки 11, 12 и 17 по-горе, след подаването на жалбата списъкът в приложение II към Решение 2010/413 е заменен с нов списък, приет с Решение 2010/644, а Регламент № 423/2007, изменен с Регламент за изпълнение № 668/2010, е отменен и заменен с Регламент № 961/2010, който от своя страна е заменен и отменен с Регламент № 267/2012. Освен това в съображенията на Решение 2011/783 и на Регламент за изпълнение № 1245/2011 Съветът изрично посочва, че е извършил цялостен преглед на списъка в приложение II към Решение 2010/413 и в приложение VIII към Регламент № 961/2010 и че е стигнал до извода, че за изброените лица, образувания и организации, сред които е и жалбоподателят, ограничителните мерки следва да продължат да се прилагат. Жалбоподателят е променил първоначалните си искания с цел жалбата му за отмяна да се отнася не само до Решение 2010/413 и Регламент за изпълнение № 668/2010, но и до Решение 2010/644, Регламент № 961/2010, Решение 2011/783, Регламент за изпълнение № 1245/2011 и Регламент № 267/2012 (наричани по-нататък заедно „обжалваните актове“). Съветът и Комисията не са възразили срещу посочената промяна.

32 В това отношение следва да се напомни, че когато дадено решение или регламент, което или който засяга пряко и лично даден частноправен субект, в хода на производството е заменен(о) с друг акт със същия предмет, той следва да бъде разглеждан като ново обстоятелство, което позволява на жалбоподателя да промени своите искания и основания. Наистина, да се задължава жалбоподателят да подаде нова жалба би било в противоречие с доброто правораздаване и с изискването за процесуална икономия. Освен това би било несправедливо, ако за да отговори на критиките, съдържащи се в жалба, подадена пред съда на Европейския съюз срещу определен акт, съответната институция може да промени обжалвания акт или да го замени с друг и да се позовава в производството на тази промяна или замяна, за да лиши другата страна от възможността да разшири първоначалните си искания и правни основания спрямо последващия акт или да представи допълнителни искания и правни основания срещу него (вж. по аналогия Решение на Общия съд от 23 октомври 2008 г. по дело People’s Mojahedin Organization of Iran/Съвет, T-256/07, Сборник, стр. II-3019, точка 46 и цитираната съдебна практика).

33 Това се отнася и за актове като Решение 2011/783 и Регламент за изпълнение № 1245/2011, ако след провеждане на изрично предвидения в тях преглед се установи, че дадено решение или регламент трябва да продължи да засяга пряко и лично определени частноправни субекти.

34 Поради това в случая следва да се приеме, че е допустимо жалбоподателят да иска отмяна на Решение 2010/644, Регламент № 961/2010, Решение 2011/783, Регламент за изпълнение № 1245/2011 и Регламент № 267/2012 в частите, в които тези актове го засягат (вж. в този смисъл и по аналогия Решение по дело People's Mojahedin Organization of Iran/Съвет, точка 32 по-горе, точка 47).

По възможността жалбоподателят да се позове на защитата и гаранциите, свързани с основните права

35 Съветът и Комисията твърдят, че съгласно правото на Съюза юридическите лица, представляващи проявление на трети държави, не могат да се позовават на защитата и гаранциите, свързани с основните права. Посоченото правило било приложимо по отношение на жалбоподателя, тъй като според тях той бил проявление на иранската държава.

36 В това отношение следва да се отбележи, на първо място, че нито в Хартата на основните права на Европейския съюз (ОВ C 83, 2010 г., стр. 389), нито в първичното право на Съюза се съдържат разпоредби, съгласно които представляващите проявление на държава юридически лица не могат да се ползват от защита на основните им права. Напротив, разпоредбите от посочената харта, относими към изложените от жалбоподателя основания, и по-специално членове 17, 41 и 47 от нея, гарантират права на „[в]секи“ — формулировка, в която попадат и юридическите лица като жалбоподателя.

37 Съветът и Комисията се позовават обаче на член 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), който не допуска подаването на жалби до Европейския съд по правата на човека от правителствени организации.

38 При все това член 34 от ЕКПЧ, от една страна, е процесуална разпоредба, която не е приложима по отношение на производствата пред съда на Съюза. От друга страна, съгласно практиката на Европейския съд по правата на човека целта на посочената разпоредба е да се избегне възможността държава, която е страна по ЕКПЧ, да бъде едновременно жалбоподател и ответник пред него (вж. в този смисъл Решение на ЕСПЧ дело Compagnie de navigation de la République islamique d'Iran с/у Турция от 13 декември 2007 г., *Recueil des arrêts et décisions,* 2007-V, § 81). Това съображение не е относимо към настоящия случай.

39 Съветът и Комисията твърдят също, че позоваването на посочената норма е обосновано, тъй като държавите гарантират зачитането на основните права на територията си, без обаче да могат да се ползват от тях.

40 При все това, дори и да се предположи, че посочените основания са приложими по отношение на положение, което е вътрешно, обстоятелството, че дадена държава е гарант за зачитането на основните права на територията ѝ, е ирелевантно за обхвата на правата, с които могат да се ползват юридическите лица, които са проявление на същата държава, на територията на трети държави.

41 С оглед на изложеното следва да се приеме, че правото на Съюза не съдържа правна норма, която да не допуска юридически лица, представляващи проявление на трети държави, да се позоват в тяхна полза на защитата и гаранциите, свързани с основните права. Следователно посочените лица могат да се позовават на тези права пред съда на Съюза, доколкото същите са съвместими с качеството им на юридическо лице.

42 Впрочем Съветът и Комисията във всички случаи не са представили доказателства, въз основа на които може да се установи, че жалбоподателят действително е проявление на иранската държава, а именно че е образувание, което участва в упражняването на публичната власт или предоставя обществени услуги под контрола на властите (вж. в този смисъл ЕСПЧ, Решение по дело Compagnie de navigation de la République islamique d'Iran с/у Турция, точка 38 по-горе, § 79).

43 Най-напред, в това отношение Съветът поддържа, че жалбоподателят предоставя обществени услуги под контрола на иранските власти, тъй като извършва финансови услуги, необходими за функционирането на иранската икономика. Той обаче не оспорва твърденията на жалбоподателя, че посочените услуги представляват търговска дейност, която се упражнява в конкурентен сектор и се урежда от общото право. При тези обстоятелства фактът, че посочените дейности са необходими за функционирането на икономиката на дадена държава, сам по себе си не им предоставя качеството на обществени услуги.

44 По-нататък, според Комисията обстоятелството, че жалбоподателят допринася за ядреното разпространение, доказва участието му в упражняването на публична власт. За тази цел обаче Комисията изхожда от факти, които се оспорват от жалбоподателя и които са основен предмет на обсъжданията пред Общия съд. Освен това, както е посочено в обжалваните актове, твърдяният принос на жалбоподателя в ядреното разпространение не спада към упражняването на държавнически правомощия, а към извършването на търговски сделки с участващи в ядреното разпространение образувания. Следователно това твърдение не обосновава квалифицирането на жалбоподателя като проявление на иранската държава.

45 Накрая, Комисията счита, че жалбоподателят е проявление на иранската държава, тъй като същата притежава дял от капитала му. Разглежданият дял обаче не само е миноритарен — съгласно предоставената от жалбоподателя информация, която Съветът и Комисията не са оспорили, — но и сам по себе си не означава, че жалбоподателят участва в упражняването на публична власт или че предоставя обществени услуги.

46 С оглед на всичко изложено дотук следва да се заключи, че жалбоподателят може да се позове в своя полза на защитата и гаранциите, свързани с основните права.

По първото основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране, както и от нарушение на правото на защита и на правото на ефективна съдебна защита на жалбоподателя

47 С първото основание се поддържа, че Съветът е нарушил задължението си за мотивиране, както и правото на защита и правото на ефективна съдебна защита на жалбоподателя, тъй като, от една страна, не му е предоставил достатъчно информация, която да му позволи да формулира надлежно забележки относно приемането на ограничителни мерки срещу него и да му гарантира справедлив процес, и от друга страна, както проучването преди приемането на ограничителните мерки срещу него, така и периодичният им преглед били опорочени от множество грешки.

48 Съветът, поддържан от Комисията, оспорва обосноваността на доводите на жалбоподателя. В частност той твърди, че жалбоподателят не може да се позовава на принципа на зачитане на правото на защита.

49 Следва да се напомни, на първо място, че задължението за мотивиране на увреждащ акт, предвидено в член 296, втора алинея ДФЕС, и по-специално в случая в член 24, параграф 3 от Решение 2010/413, в член 15, параграф 3 от Регламент № 423/2007, в член 36, параграф 3 от Регламент № 961/2010 и в член 46, параграф 3 от Регламент № 267/2012, има за цел, от една страна, да се даде на заинтересованото лице достатъчно информация, за да прецени дали актът

е обоснован или евентуално има порок, който дава основание валидността му да се оспорва пред съда на Съюза, и от друга страна, да се даде възможност на този съд да упражни контрол за законосъобразността на акта. Така закрепеното задължение за мотивиране представлява основен принцип на правото на Съюза, който не може да бъде дерогиран, освен по императивни съображения. Поради това мотивите по принцип трябва да бъдат съобщени на заинтересованото лице едновременно с увреждащия го акт, тъй като неизлагането на мотиви не може да се поправи с факта, че заинтересованото лице узнава мотивите на акта в хода на производството пред съда на Съюза (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 14 октомври 2009 г. по дело Bank Melli Iran/Съвет, T-390/08, Сборник, стр. II-3967, точка 80 и цитираната съдебна практика).

50 Следователно освен в случаите, когато императивни съображения, свързани със сигурността на Съюза или на неговите държави членки или с международните им отношения, не допускат предоставянето на определени доказателства, Съветът има задължение да запознае образуванията, срещу които налага ограничителни мерки, със специфичните и конкретни причини, поради които счита, че такива мерки трябва да бъдат приети. В този смисъл той трябва да посочи фактическите и правните обстоятелства, от които зависи правната обосновка на съответните мерки, както и наложилите предприемането им съображения (вж. в този смисъл Решение по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 49 по-горе, точка 81 и цитираната съдебна практика).

51 Освен това мотивите трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и с контекста на приемането му. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите са достатъчни следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя. По-специално увреждащият акт е достатъчно мотивиран, при положение че е издаден в познат за заинтересованото лице контекст, който му позволява да разбере обхвата на наложената му мярка (вж. в този смисъл Решение по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 49 по-горе, точка 82 и цитираната съдебна практика).

52 На второ място, съгласно постоянната съдебна практика във всяко производство срещу субект, което може да завърши с увреждащ го акт, зачитането на правото на защита, и по-специално на правото на изслушване, представлява основен принцип на правото на Съюза и трябва да бъде гарантирано дори при липсата на каквато и да било правна уредба относно съответното производство (Решение по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 49 по-горе, точка 91).

53 Принципът на зачитане на правото на защита изисква, от една страна, заинтересованият субект да бъде уведомен за установените в негов ущърб обстоятелства, на които се основава увреждащият го акт. От друга страна, трябва да му се предостави възможност да изрази ефективно своето становище по тези обстоятелства (вж. по аналогия Решение на Общия съд от 12 декември 2006 г. по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, T-228/02, Recueil, стр. II-4665, точка 93).

54 Следователно, що се отнася до първия акт, с който се замразяват финансови средства на дадено образувание, като се изключат случаите, когато императивни съображения, свързани със сигурността на Съюза или на неговите държави членки или с международните им отношения, не допускат това, съобщаването на уличаващите доказателства трябва да се извърши или едновременно с приемането на съответния акт, или възможно най-скоро след него. След това съответното образувание има право да изрази становището си по тези доказателства. При тези условия всяко последващо решение за замразяване на финансови средства по принцип трябва

да се предшества от съобщаване на новите уличаващи доказателства и нова възможност за съответното образувание да изрази становището си (вж. по аналогия Решение по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, точка 53 по-горе, точка 137).

55 Освен това следва да се отбележи, че когато е съобщена достатъчно точна информация, позволяваща на заинтересованото образувание надлежно да изложи становището си по установените от Съвета уличаващи доказателства, принципът на зачитане на правото на защита не изисква от тази институция по собствен почин да даде достъп до документите в преписката. Единствено по искане на заинтересованото лице Съветът е длъжен да даде достъп до всички неповерителни административни документи, отнасящи се до съответната мярка (вж. Решение по дело Bank Melli Iran/Съвета, точка 49 по-горе, точка 97 и цитираната съдебна практика).

56 На трето място, принципът на ефективна съдебна защита представлява общ принцип на правото на Съюза, който произтича от общите конституционни традиции на държавите членки и е провъзгласен в членове 6 и 13 от ЕКПЧ, както и в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Ефикасността на съдебния контрол предполага, че съответният орган на Съюза е длъжен, в рамките на възможното, да уведоми съответния субект за мотивите за ограничителна мярка или в момента на приемането на мярката, или поне в най-кратки срокове след това, за да позволи на съответния субект да упражни своевременно правото си на обжалване. Всъщност зачитането на това задължение за уведомяване за посочените мотиви е необходимо както за да позволи на адресатите на ограничителните мерки да защитят правата си при възможно най-добрите условия и да решат, разполагайки с цялата необходима информация, дали е необходимо да сезират съда на Съюза, така и за да предостави на този съд пълна възможност за упражняване на контрол за законосъобразността на разглеждания акт, което е негово задължение (вж. в този смисъл и по аналогия Решение на Съда от 3 септември 2008 г. по дело Kadi и Al Barakaat International Foundation/Съвет и Комисия, C-402/05 P и C-415/05 P, Сборник, стр. I-6351, точки 335—337 и цитираната съдебна практика).

57 С оглед на посочената съдебна практика Общият съд счита, че за да разгледа доводите на страните по първото основание, трябва да следва пет етапа. Първо, да се разгледа встъпителният довод на Съвета и на Комисията, съгласно който жалбоподателят не може да се позове на принципа на зачитане на правото на защита. Второ, да се разгледат доводите, свързани, от една страна, със задължението за мотивиране, и от друга страна, с твърдяното нарушение на правото на защита на жалбоподателя по отношение на първоначалното съобщаване на уличаващите го доказателства. Трето, да се разгледат доводите, свързани с твърдяното нарушение на правото на защита по отношение на достъпа до преписката на Съвета. Четвърто, Общият съд следва да разгледа доводите, свързани, от една страна, с твърдяното нарушение на правото на защита на жалбоподателя по отношение на възможността да изрази становище, и от друга страна, с твърдяното нарушение на правото му на ефективна съдебна защита. Пето, той следва да разгледа доводите, свързани с твърденията за грешки, опорочаващи извършените от Съвета проучване и преглед.

По възможността жалбоподателят да се позове на принципа на зачитане на правото на защита

58 Съветът и Комисията оспорват приложимостта на принципа на зачитане на правото на защита в настоящия случай. Като се позовават на Решение на Общия съд от 19 май 2010 г. по дело Tay Za/Съвет (T-181/08, Сборник, стр. II-1965, точки 121—123), те твърдят, че на жалбоподателя са наложени ограничителни мерки не поради същинската му дейност, а поради принадлежността му към общата категория лица и образувания, подпомогнали ядреното разпространение. Производството по приемането на ограничителните мерки следователно не било насочено срещу жалбоподателя по смисъла на цитираната в точка 52 по-горе съдебна практика, поради което той не можел или можел само в ограничена степен да се позове на правото си на защита.

59 Тези доводи не могат да бъдат приети.

60 Всъщност, от една страна, Решение по дело Tay Za/Съвет, точка 58 по-горе, е изцяло отменено при обжалване с Решение на Съда от 13 март 2012 г. по дело Tay Za/Съвет (C-376/10 P). Поради това съдържащите се в него констатации не спадат към правния ред на Съюза и Съветът и Комисията не могат валидно да се позоват на тях.

61 От друга страна, в член 24, параграфи 3 и 4 от Решение 2010/413, член 15, параграф 3 от Регламент № 423/2007, член 36, параграфи 3 и 4 от Регламент № 961/2010 и член 46, параграфи 3 и 4 от Регламент № 267/2012 са предвидени разпоредби, гарантиращи правото на защита на образуванията, срещу които с посочените актове са наложени ограничителни мерки. Спазването на това право е предмет на контрол от съда на Съюза (вж. в този смисъл Решение по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 49 по-горе, точка 37).

62 При тези обстоятелства следва да се заключи, че в случая жалбоподателят може да се позове на принципа на зачитане на правото на защита, напомнен в точки 52—55 по-горе.

По задължението за мотивиране и по първоначалното съобщаване на уличаващите доказателства

63 Най-напред следва да се отбележи, че за да се прецени дали са изпълнени задължението за мотивиране и задължението за съобщаване на заинтересованото образувание на уличаващите го доказателства, трябва да се вземат предвид, освен изложените в обжалваните актове мотиви, и трите предложения за приемане на ограничителни мерки, съобщени от Съвета на жалбоподателя.

64 Всъщност, от една страна, от съобщените на жалбоподателя предложения е видно, че същите са били предоставени на делегациите на държавите членки в контекста на приемането на ограничителни мерки срещу него и следователно представляват доказателствата, на които същите мерки са основани.

65 От друга страна, третото предложение в действителност е съобщено на жалбоподателя след подаването на жалбата и след промяната на исканията поради приемането на Решение 2010/644 и на Регламент № 961/2010. Това предложение следователно не може валидно да допълни мотивите на Решение 2010/413, на Регламент за изпълнение № 668/2010, на Решение 2010/644 и на Регламент № 961/2010. То обаче може да бъде взето предвид при преценката на правомерността на последващите актове, а именно на Решение 2011/783, Регламент за изпълнение № 1245/2011 и Регламент № 267/2012.

66 В обжалваните актове по отношение на жалбоподателя са посочени следните четири мотива:

— съгласно Решение 2010/413 и Регламент за изпълнение № 668/2010 жалбоподателят е банка, собственост на държавата (наричан по-нататък „първият мотив“),

— жалбоподателят следва модел на поведение, който подкрепя и улеснява ядрената програма и програмата за балистични ракети на Иран (наричан по-нататък „вторият мотив“),

— жалбоподателят предоставя банкови услуги на образувания, включени в списъците на Организацията на обединените нации и ЕС, и на образувания, действащи от тяхно име или под тяхно ръководство, или на образувания, които са тяхна собственост или под техен контрол (наричан по-нататък „третият мотив“),

— жалбоподателят е дружество майка на First East Export (наричано по-нататък „FEE“), което е посочено в Резолюция 1929 (2010) на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации (наричан по-нататък „четвъртият мотив“).

67 Първото от двете предложения за приемане на ограничителни мерки, съобщени на 13 септември 2010 г., отчасти съвпада с втория мотив по обжалваните актове. В него са добавени следните мотиви:

— жалбоподателят предоставя банкови услуги на Организацията за атомна енергия на Иран (наричана по-нататък „AEOI“) и на Novin Energy Company (наричано по-нататък „Novin“), срещу които Съветът за сигурност на Организацията на обединените нации е приел ограничителни мерки (наричан по-нататък „петият мотив“),

— жалбоподателят поддържа сметките на двама висши служители на Организацията за авиационна промишленост и на лице, отговарящо за извършваните от Иран покупки (наричан по-нататък „шестият мотив“).

68 Във второто предложение, съобщено на 13 септември 2010 г., като цяло се излагат същите мотиви като в обжалваните актове. Добавя се само мотивът, че поне от 2003 г. жалбоподателят улеснява движението на милиони долари за иранската ядрена програма (наричан по-нататък „седмият мотив“).

69 Третото предложение за приемане на ограничителни мерки, приложено към писмената дуплика, не съдържа други доказателства освен посочените в обжалваните актове и в двете предложения, съобщени на 13 септември 2010 г.

70 Жалбоподателят поддържа, че тези мотиви не уточняват в достатъчна степен причините, поради които са приети ограничителни мерки срещу него. Той счита, че липсата на достатъчно мотиви предполага и нарушение на правото му на защита.

71 Съветът, поддържан от Комисията, оспорва обосноваността на доводите на жалбоподателя.

72 Първият мотив е достатъчно конкретен, тъй като позволява на жалбоподателя да разбере, че Съветът има предвид участието на иранската държава в капитала му.

73 Вторият и третият мотив обаче са изключително неясни, тъй като не уточняват в какво поведение се упрекват жалбоподателят и останалите засегнати образувания.

74 Четвъртият мотив е изложен достатъчно ясно, тъй като позволява на жалбоподателя да разбере, че Съветът има предвид упражнявания от него контрол върху FEE.

75 Същото се отнася и за петия мотив, в който са посочени образуванията, на които евентуално са предоставяни разглежданите финансови услуги.

76 Накрая, шестият и седмият мотив не са достатъчно конкретни, тъй като шестият мотив не установява съответните лица, а седмият мотив не съдържа каквито и да било уточнения относно съответните образувания и сделки.

77 С оглед на изложеното следва да се приеме, че Съветът е нарушил задължението за мотивиране, както и задължението да съобщи на жалбоподателя, в качеството му заинтересовано образувание, уличаващите го доказателства по втория, третия, шестия и седмия мотив. По отношение обаче на останалите мотиви посочените задължения са били спазени.

По достъпа до преписката

78 Както бе установено в точки 9 и 15 по-горе, на 13 септември 2010 г. Съветът е съобщил на жалбоподателя две предложения на държави членки за приемане на ограничителни мерки, а по-късно, като приложение към писмената дуплика, му е съобщил и трето предложение.

79 Жалбоподателят счита, че така предоставеният му достъп не е достатъчен, за да му позволи да изрази надлежно становището си.

80 Съветът, поддържан от Комисията, оспорва обосноваността на доводите на жалбоподателя.

81 С оглед на това по отношение на обхвата на предоставения достъп следва да се отбележи, че от обстоятелствата по преписката не следва, че при приемането на обжалваните актове Съветът се е основал на доказателства, различни от съдържащите се в трите представени от държави членки предложения. При тези обстоятелства Съветът не може да бъде упрекнат, че не е съобщил на жалбоподателя някои допълнителни доказателства.

82 За разлика обаче от двете предложения за приемане на ограничителни мерки, приложени към писмото от 13 септември 2010 г., третото предложение е съобщено на жалбоподателя едва като приложение към писмената дуплика, т.е. след изтичането на срока, определен на жалбоподателя от Съвета за представяне на забележки поради приемането на Решение 2010/413 и на Регламент за изпълнение № 668/2010, след подаването на жалбата, както и след приемането на Решение 2010/644 и на Регламент № 961/2010.

83 В това отношение Съветът поддържа също, че е съобщил третото предложение на жалбоподателя веднага след като е получил съгласието на внесла го държава членка.

84 Този довод обаче не може да бъде приет. Всъщност, след като възнамерява да се основе на доказателства, представени от държава членка, за да приеме ограничителни мерки срещу дадено образувание, Съветът е длъжен преди това да се убеди, че въпросните доказателства могат да бъдат съобщени на съответното образувание своевременно, за да може то надлежно да изрази забележките си по тях.

85 При тези обстоятелства следва да се заключи, че като е съобщил третото предложение за приемане на ограничителни мерки на жалбоподателя едва с приложението към писмената дуплика, Съветът не му е предоставил своевременно достъп до тази част от преписката и е нарушил правото му на защита.

По възможността за жалбоподателя да изрази надлежно становището си и по правото на ефективна съдебна защита

86 На първо място, жалбоподателят твърди, че не е имал възможност надлежно да изрази становище и че във всички случаи Съветът не е взел предвид евентуалните му съображения.

87 Съветът, поддържан от Комисията, оспорва обосноваността на доводите на жалбоподателя.

88 Най-напред, следва да се отбележи, че след приемането на 26 юли 2010 г. на първите актове, налагащи замразяване на финансовите му средства, на 24 септември 2010 г. жалбоподателят изпраща писмо до Съвета, в което излага становището си и иска приетите срещу него ограничителни мерки да бъдат отменени. Съветът отговаря на писмото му на 28 октомври 2010 г. По-нататък, преди да бъдат приети Решение 2011/783 и Регламент за изпълнение № 1245/2011, с писмо от 29 август 2011 г. жалбоподателят представя забележките си на Съвета,

на които последният отговаря на 5 декември 2011 г. Накрая, жалбоподателят не твърди, че не е имал възможност да представи забележки пред Съвета и преди приемането на Регламент № 267/2012.

89 Поради това следва да се приеме, че жалбоподателят е имал възможност надлежно да изрази становището си, с изключение, от една страна, по отношение на втория, третия, шестия и седмия мотив на Съвета, които са твърде неясни (вж. точка 77 по-горе), и от друга страна, по отношение на предложението за приемане на ограничителни мерки, съобщено с приложение към писмената дуплика, тъй като не е разполагал с него към момента на представянето на забележките си (вж. точка 82 по-горе).

90 Що се отнася до вземането предвид на изразените забележки, дадените в писмата на Съвета от 28 октомври 2010 г. и от 5 декември 2011 г. отговори на доводите на жалбоподателя действително са кратки. Това обаче не променя обстоятелството, че в писмото си от 28 октомври 2010 г. Съветът е уточнил, че за разлика от жалбоподателя счита, че няма достатъчно гаранции, че последният няма да предоставя в бъдеще банкови услуги на лица и образувания, участващи в ядреното разпространение. В писмото си от 5 декември 2011 г. Съветът се придържа към същата позиция.

91 Най-напред, безспорно е, че в Решение 2010/644 и Регламент № 961/2010 Съветът вече не упоменава оспореното от жалбоподателя обстоятелство, че е банка, собственост на държавата.

92 С оглед на това следва да се приеме, че за разлика от твърденията на жалбоподателя, при прегледа Съветът е взел предвид забележките му.

93 На второ място, според жалбоподателя обстоятелството, че информацията и доказателствата, които са му били съобщени, са недостатъчни, е нарушило правото му на ефективна съдебна защита.

94 Съветът, поддържан от Комисията, оспорва обосноваността на този довод.

95 Както бе констатирано в точка 89 по-горе, следва да се приеме, че правото на ефективна съдебна защита на жалбоподателя е спазено, доколкото лично са му били съобщени достатъчно конкретни мотиви, а именно първия, четвъртия и петия мотив на Съвета.

96 Обстоятелството обаче, че вторият, третият, шестият и седмият мотив на Съвета са неясни, както и късното съобщаване на третото предложение за приемане на ограничителни мерки представляват нарушение на правото на жалбоподателя на ефективна съдебна защита.

По пороците, засягащи извършеното от Съвета проучване

97 Жалбоподателят поддържа, че Съветът не е проучил същински обстоятелствата по случая, а само е приел представените от държави членки предложения. От този порок били засегнати както проучването преди приемането на ограничителни мерки срещу него, така и периодичният им преглед.

98 Освен това според жалбоподателя от дипломатическата кореспонденция, оповестена посредством организацията Wikileaks (наричана по-нататък „дипломатическата кореспонденция“), ставало ясно, че държавите членки, и в частност Обединеното кралство, са били подложени на натиск от страна на правителството на Съединените американски щати с цел приемане на ограничителни мерки срещу ирански образувания. Това обстоятелство пораждало обаче съмнения относно правомерността на приетите мерки и на процедурата по приемането им.

99 Съветът, поддържан от Комисията, оспорва обосноваността на доводите на жалбоподателя. В частност той счита, че дипломатическата кореспонденция не следва да се взема предвид.

100 На първо място, следва да се отбележи, че актовете, с които се налагат ограничителни мерки срещу образувания, за които се твърди, че са допринасяли за ядреното разпространение, са актове на Съвета и той следователно е длъжен да се увери, че приемането им е обосновано. Поради това при приемането за първи път на акт, с който се налагат такива мерки, Съветът е длъжен да проучи дали информацията и доказателствата, представени му съгласно член 23, параграф 2 от Решение 2010/413 от държава членка или от Върховния представител на Съюза по въпросите на външните работи и политиката на сигурност, са релевантни и обосновани. При приемането на последващи актове за същото образувание Съветът е длъжен съгласно член 24, параграф 4 от същото решение да преразгледа необходимостта от запазване на посочените мерки в светлината на представените му от това образувание забележки.

101 В случая, от една страна, преписката не съдържа каквито и да било данни, че Съветът е проверил релевантността и обосноваността на доказателствата относно жалбоподателя, предоставени му преди приемането на Решение 2010/413 и на Регламент за изпълнение № 668/2010. Напротив, погрешното посочване в тези актове, че жалбоподателят е банка, собственост на държавата, и фактът, че Съветът не е оспорил тази неточност, доказват, че не е била извършена каквато и да било проверка в този смисъл.

102 От друга страна, от точки 90—92 по-горе става ясно, че при приемането на последващите обжалвани актове Съветът е преразгледал обстоятелствата по случая в светлината на забележките на жалбоподателя, след като е заличил текста, съгласно който жалбоподателят е банка, собственост на държавата, и след като се е произнесъл по доводите му относно финансовите услуги, предоставяни на образувания, които допринасят за ядреното разпространение.

103 На второ място, що се отнася до дипломатическата кореспонденция, дори и да се предположи, че обстоятелството, че някои държави членки са били подложени на дипломатически натиск, може да бъде доказано, само по себе си то не означава, че натискът е засегнал приетите от Съвета обжалвани актове или извършеното от последния проучване във връзка с приемането им.

104 При тези обстоятелства доводите на жалбоподателя, свързани с пороците, от които е засегнато извършеното от Съвета проучване, следва да се приемат по отношение на Решение 2010/413 и на Регламент за изпълнение № 668/2010, а в останалата им част следва да се отхвърлят.

105 С оглед на точки 47—104 по-горе най-напред следва да се отбележи, че Съветът е нарушил правото на защита и правото на ефективна съдебна защита на жалбоподателя, тъй като не му е съобщил своевременно предложението за приемане на ограничителни мерки, приложено към писмената дуплика. Тъй като Съветът е основал всички обжалвани актове срещу жалбоподателя на посоченото предложение и предвид датата, на която му го е съобщил, този порок засяга правомерността на Решение 2010/413, на Регламент за изпълнение № 668/2010, на Решение 2010/644 и на Регламент № 961/2010 в частите, в които посочените актове се отнасят до жалбоподателя.

106 По-нататък, при приемането на Решение 2010/413 и на Регламент за изпълнение № 668/2010 Съветът не е спазил задължението си да проучи релевантността и обосноваността на предоставената му информация и доказателства по отношение на жалбоподателя, което е довело до неправомерност на тези актове.

107 Накрая, Съветът е нарушил задължението си за мотивиране по отношение на изтъкнатите с оглед на жалбоподателя втори, трети, шести и седми мотив. При все това, като се има предвид че различните мотиви, които Съветът е изтъкнал, са независими един от друг, и че останалите мотиви са достатъчно конкретни, това обстоятелство не обосновава отмяната на Решение 2011/783, Регламент за изпълнение № 1245/2011 и Регламент № 267/2012. То означава само, че втори, трети, шести и седми мотив не могат да бъдат взети предвид при разглеждането на второто основание относно обосноваността на ограничителните мерки срещу жалбоподателя.

108 С оглед на изложеното първото основание следва да се приеме в частта му относно отмяната на Решение 2010/413, Регламент за изпълнение № 668/2010, Решение 2010/644 и Регламент № 961/2010, доколкото посочените актове се отнасят до жалбоподателя, и да се отхвърли в останалата му част.

По второто основание, изведено от явна грешка в преценката по отношение на приемането на ограничителни мерки срещу жалбоподателя

109 Жалбоподателят поддържа, че изтъкнатите по отношение на него от Съвета мотиви, изброени в точки 66—69 по-горе, не отговарят на условията по Решение 2010/413, Регламент № 423/2007, Регламент № 961/2010 и Регламент № 267/2012 и не са подкрепени с доказателства. Поради това, като приел въз основа на тези мотиви ограничителни мерки срещу жалбоподателя, Съветът допуснал явна грешка в преценката.

110 Съветът, поддържан от Комисията, оспорва доводите на жалбоподателя.

111 Съгласно съдебната практика съдебният контрол за законосъобразност на акт за приемане на ограничителни мерки срещу даден субект включва и преценката на фактите и обстоятелствата, които се изтъкват, за да го обосноват, както и проверката на доказателствата и информацията, на които се основава тази преценка. В случай на оспорване задача на Съвета е да представи тези доказателства с оглед на проверката им от съда на Съюза (вж. в този смисъл Решение по дело Bank Melli Iran/Съвет, точка 49 по-горе, точки 37 и 107).

112 С оглед на посочената съдебна практика и предвид липсата на съображения, изложени от Съвета с оглед на жалбоподателя по отношение на втория, третия, шестия и седмия мотив (вж. точка 107 по-горе), следва да се извърши проверка на обосноваността само на първи, четвърти и пети мотив.

113 По отношение на първия мотив, изтъкнат единствено в Решение 2010/413 и в Регламент за изпълнение № 668/2010, вече бе установено, че жалбоподателят не е банка, собственост на държавата. Първият мотив е основан следователно на погрешно установен факт, поради което не може да обоснове ограничителните мерки, приети срещу жалбоподателя с Решение 2010/413 и Регламент за изпълнение № 668/2010.

114 Що се отнася до четвъртия мотив, FEE, което е дъщерно дружество, 100 % собственост на жалбоподателя, действително е упоменато в Резолюция 1929 (2010) на Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации.

115 От една страна обаче, видно от посочената резолюция, приемането на ограничителните мерки срещу FEE е мотивирано единствено с твърдението за участие на жалбоподателя в ядреното разпространение.

116 От друга страна, това участие не е описано конкретно в Резолюция 1929 (2010), а по начин, който по същество съответства на седмия мотив на Съвета, а именно че „[п]оследните седем години [жалбоподателят] е съдействал за извършването на транзакции на стойност стотици милиони долари за ирански ядрени, ракетни и отбранителни образувания“.

117 При тези обстоятелства следва да се заключи, че четвъртият мотив, от една страна, е основан само на твърдения, а от друга страна, не представлява самостоятелен мотив спрямо останалите мотиви, които се отнасят пряко до жалбоподателя. Поради това той не може да обоснове приемането на ограничителните мерки срещу последния.

118 Що се отнася до петия мотив, жалбоподателят оспорва твърдението, че е предоставял услуги на AEOI. Съветът обаче не е представил каквито и да било доказателства или информация с оглед на установяването на това обстоятелство. Поради това следва да се заключи, че твърденията относно AEOI също не обосновават приемането на ограничителни мерки срещу жалбоподателя.

119 Жалбоподателят обаче признава, че е предоставял услуги, свързани с поддържането на сметки на Novin, срещу което дружество от 24 март 2007 г. Съветът за сигурност на Организацията на обединените нации е приел ограничителни мерки предвид твърденията за участието му в ядреното разпространение. Жалбоподателят обаче разяснява, от една страна, че не е знаел за участието на Novin в ядреното разпространение, като се има предвид по-специално че предоставяните услуги не били свързани с него. От друга страна, след приемането на ограничителните мерки срещу Novin жалбоподателят постепенно ограничил, а впоследствие и напълно прекратил отношенията си с него.

120 Съветът, поддържан от Комисията, отговаря, че услугите, които жалбоподателят е предоставял на Novin, обосновават приемането на ограничителни мерки срещу жалбоподателя, тъй като съществува риск в бъдеще то да продължи да предоставя аналогично съдействие на други такива образувания. В този контекст било без значение дали жалбоподателят е знаел или е можел да знае, че Novin действително участва в ядреното разпространение или че съответните транзакции са свързани с това.

121 С оглед на доводите на страните следва да се разгледа дали, както твърди Съветът, услугите, предоставяни от жалбоподателя на Novin, представляват съдействие за ядреното разпространение по смисъла на Решение 2010/413 и Регламенти № 423/2007, № 961/2010 и № 267/2012.

122 В това отношение най-напред следва да се напомни, че по силата на член 18 от Регламент № 423/2007, член 39 от Регламент № 961/2010 и член 49 от Регламент № 267/2012 посочените регламенти се прилагат в рамките на територията на Съюза, включително неговото въздушно пространство, на борда на всички въздухоплавателни средства или плавателни съдове под юрисдикцията на държава членка, спрямо всяко лице на територията на Съюза или извън нея, което е гражданин на държава членка, спрямо всяко юридическо лице, образувание или орган, във или извън територията на Съюза, създаден(о) или учреден(о) по правото на държава членка, както и спрямо всяко юридическо лице, образувание или орган във връзка с всякакъв вид търговска дейност, извършвана изцяло или частично на територията на Съюза.

123 В този смисъл по отношение на транзакциите, извършени извън Съюза, Регламенти № 423/2007, № 961/2010 и № 267/2012 не могат да породят правни задължения за финансова институция, установена в трета държава и учредена съгласно нейното право (наричана по-нататък „чуждестранна финансова институция“), каквато е жалбоподателят. Такава финансова институция следователно не е длъжна по силата на посочените регламенти да замрази финансовите средства на образуванията, участващи в ядреното разпространение.

124 Това обаче не променя обстоятелството, че ако чуждестранна финансова институция участва в ядреното разпространение, пряко е свързана с него или го подпомага, финансовите средства и икономическите ѝ ресурси на територията на Съюза, използвани за търговска дейност, упражнявана изцяло или отчасти в Съюза, или притежавани от граждани на държави членки или от юридически лица, субекти или органи, установени или учредени съгласно правото на държава членка, могат да бъдат засегнати от ограничителните мерки по Регламенти № 423/2007, № 961/2010 и № 267/2012.

125 Следователно чуждестранна финансова институция има изцяло интерес да се увери дали не участва, не е пряко свързана и не подпомага ядреното разпространение, по-специално като предоставя финансови услуги на допринасящ за него субект. Следователно, когато узнае или може разумно да предположи, че някой от клиентите ѝ допринася за ядреното разпространение, съгласно приложимите законови задължения тя следва веднага да преустанови предоставянето на финансови и каквито и да било други услуги за него.

126 В случая Съветът не оспорва, че жалбоподателят е предоставял услуги на Novin на територията на Иран и че отношенията им са се уреждали съгласно иранското право.

127 Поради това следва да се прецени дали с оглед на приложимите задължения, предвидени в иранското право, жалбоподателят е преустановил предоставянето на финансови услуги на Novin веднага след като е узнал или е могъл разумно да предположи, че Novin допринася за ядреното разпространение.

128 В това отношение жалбоподателят твърди, че преди приемането на ограничителни мерки от Съвета за сигурност на Организацията на обединените нации срещу Novin не е бил в течение, че то допринася за ядреното разпространение. Тъй като Съветът не е представил съгласно съдебната практика, цитирана в точка 111 по-горе, доказателства или точна и конкретна информация, че жалбоподателят е знаел или е можел разумно да предположи, че Novin участва в ядреното разпространение от по-ранна дата, твърдението на жалбоподателя по този въпрос следва да се приеме.

129 По отношение на периода след приемането на ограничителните мерки срещу Novin жалбоподателят разяснява, че веднага изготвил вътрешно циркулярно писмо, с което поискал от служителите си да уведомят Novin, че не могат повече да му се предоставят услуги. След това жалбоподателят не му предоставял никакви други услуги и не изпълнявал каквито и да било негови нови нареждания. Извършил само плащания от сметките му по нареждания, чекове и полици, изготвени преди датата на приемането на ограничителните мерки срещу Novin, като нито едно от тези плащания не било свързано с ядреното разпространение или с придобиването на имущество като цяло. След изчерпване на наличността по сметките поради извършването на плащанията жалбоподателят ги закрил. Евентуалната остатъчна наличност, която била незначителна, била върната на Novin.

130 Съветът и Комисията не оспорват верността на изложените фактически обстоятелства, подкрепени от писмените заявления на директора на жалбоподателя.

131 Що се отнася до въпроса дали тези мерки са достатъчни с оглед на критерия, посочен в точка 124 по-горе, следва да се приеме, че предвид специфичния характер на услугите, свързани с поддържането на сметки, жалбоподателят е доказал, че е предприел действия за преустановяване на предоставянето на финансови услуги на Novin веднага след като е узнал, че с последното допринася за ядреното разпространение.

132 В това отношение, от една страна, действително след приемането на посочените ограничителни мерки жалбоподателят е извършвал плащания от сметките на Novin.

133 Той обаче пояснява, като Съветът и Комисията не го оборват, че по силата на задълженията си към Novin бил длъжен да извърши съответните плащания по изготвени по-рано нареждания, чекове и полици.

134 В това отношение следва да се отбележи, че член 20, параграф 6 от Решение 2010/413, член 9 от Регламент № 423/2007, член 18 от Регламент № 961/2010 и член 25 от Регламент № 267/2012 по същество допускат финансовите средства на субектите, срещу които се налагат ограничителни мерки, да бъдат освободени за извършване на плащания по поети преди това задължения, стига посочените плащания да не са свързани с ядреното разпространение. При тези обстоятелства не следва да се изисква от жалбоподателя — който в случая не е длъжен да замрази финансовите средства на Novin с оглед на посочените разпоредби и видно от точки 123 и 126 по-горе — да прилага по-стриктен режим по отношение на Novin.

135 Съветът и Комисията обаче дори не твърдят, че разглежданите плащания са били свързани с ядреното разпространение.

136 От друга страна, жалбоподателят признава, че е върнал оставащите евентуално суми по сметките на Novin. Той уточнява все пак, без Съветът или Комисията да оспорват твърденията му, че не е имал право да задържи въпросните оставащи суми.

137 При тези обстоятелства следва да се приеме, че нито услугите, които жалбоподателят е предоставил на Novin преди приемането на ограничителни мерки срещу него, нито редът и условията за преустановяване на търговските отношения между жалбоподателя и Novin представляват помощ за ядреното разпространение по смисъла на Решение 2010/413 и Регламенти № 423/2007, № 961/2010 и № 267/2012.

138 Поради това тези обстоятелства не обосновават приемането на ограничителни мерки срещу жалбоподателя.

139 Тъй като нито един от изложените от Съвета срещу жалбоподателя първи, четвърти и пети мотив не обосновава приемането на ограничителни мерки срещу него, второто основание следва да се приеме.

140 С оглед на всичко изложено обжалваните актове следва да се отменят в частта, в която засягат жалбоподателя, без да е необходимо да се разглежда третото основание, изведено от нарушение на принципа на пропорционалност.

По съдебните разноски

141 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Съветът е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на жалбоподателя.

142 Съгласно член 87, параграф 4, първа алинея от същия правилник институциите, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Поради това Комисията следва да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

1) Отменя в частите, които се отнасят до Bank Mellat,

— таблица Б, точка 4 от приложение II към Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС,

— таблица Б, точка 2 от приложението към Регламент за изпълнение (ЕС) № 668/2010 на Съвета от 26 юли 2010 година за прилагане на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 423/2007 относно ограничителни мерки срещу Иран,

— раздел I, таблица Б, точка 4 от приложението към Решение 2010/644/ОВППС на Съвета от 25 октомври 2010 година за изменение на Решение 2010/413,

— таблица Б, точка 4 от приложение VIII към Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент № 423/2007,

— Решение 2011/783/ОВППС на Съвета от 1 декември 2011 година за изменение на Решение 2010/413,

— Регламент за изпълнение (ЕС) № 1245/2011 на Съвета от 1 декември 2011 година за прилагане на Регламент № 961/2010,

— раздел I, таблица Б, точка 4 от приложение IX към Регламент (ЕС) № 267/2012 на Съвета от 23 март 2012 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент № 961/2010.

2) Съветът на Европейския съюз понася направените от него съдебни разноски, както и съдебните разноски, направени от Bank Mellat.

3) Европейската комисия понася направените от нея съдебни разноски.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 29 януари 2013 година.

Подписи